

prism
ปริซึม

พนมเทียน

ตอน
มงกุฎไฟ
2

เพชรพระอุมา

คำนำสำนักพิมพ์

(ฉบับอ็อบุกวาระครบรอบ 50 ปี)

แพรวสำนักพิมพ์ได้รับเกียรติอย่างสูงจากพนมเทียน ในการที่ท่านมอบหมายไว้ใจให้สัญญาเช่าลิขสิทธิ์มหากาพย์ แห่งการผจญภัยเรื่องใหญ่ที่สุด คือเรื่อง เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค จากหนังสือ 48 เล่ม มาจัดทำอ็อบุกขึ้นเป็นครั้งแรก และเพื่อฉลอง เพชรพระอุมา ที่มีวาระครบ 50 ปีในปี 2557 พร้อมกันนั้นก็เพื่อเปิดทางเลือกใหม่ในการอ่านให้นักอ่าน ทุกกลุ่ม ทุกรุ่น ทุกวัย และทุกเพศ ได้ร่วมผจญภัยอีกครั้ง สำคัญในครั้งนี เพชรพระอุมา ฉบับอ็อบุก ที่จะยังคงความสนุก ตื่นเต้น เร้าใจ และลุ้นระทึกกันในทุกบททุกตอน ทุกอากัปภิกิริยา เคลื่อนไหวของตัวละคร ไม่ว่าตัวละครที่เป็นคณะกลุ่มคน หรือ แม้แต่สิ่งสาราสัตว์ สำนัตว์เล็กสัตว์ใหญ่ ผีसाางนางไม้ สิ่งเร้นลับ- ลึกลับ สิ่งมหัศจรรย์พันลึกต่างๆอย่างเหลือเชื่อ --- แต่ต้องเชื่อ เพราะนี่คือโลกของเรื่องแต่งและอำนาจของวรรณกรรม

พนมเทียนได้เสกเป่ามนตร์ขลังแห่งตัวอักษร ใช้จินตนาการผสมเข้ากับประสบการณ์ ความรอบรู้ในศาสตร์วิชาสาขาต่างๆ ประจักษ์ คิด เขียนขึ้นอย่างละเอียดยิบ สำคัญว่าเมื่อเขียนแล้วชวนให้ติดตาม ชวนให้อ่าน อ่านแล้วก็ติดหนึบหนับ วางไม่ลง นับตั้งแต่วันที่แรกที่สถานีภักสัตว์หนองน้ำแห่งนี้เห็นพระจันทร์ - ขุนเขาพระศิวะ ในการออกติดตามหาอนุชา --- ชด ประชากร ที่หายสาบสูญไปในป่าลึก ในดงดิบดงมรณะ ในนครอันลึลับ พนมเทียนนำพาผู้อ่านพร้อมตัวละครออกเดินทาง บุกตะลุยข้ามหุบเหว ห้วยหนอง และไต่หน้าผาสู่ชั้นไปตามลายแทงของมังมหานรธา โดยมีจอมพรานรพิินทร์ ไพรวัลย์ เป็นคนนำทาง

รพิินทร์นำทาง พาเอาคณะนายจ้าง ม.ร.ว.เชษฐา, ดาริน และไชยยันต์ มีคนใช้กะเหรี่ยงดงจอมลึกลับที่ชื่อแฉงชายเป็นคู่ปรับ คอยชิงไหวชิงพริบ มีพรานพื้นเมืองที่ชื่อเกิด, บุญคำ, จัน และเส่ย ยังมีลูกหาบพร้อมเกวียนเทียมควายที่ชนเอาอาวุธยุทธโศปกรณ์เต็มอัตราศึก ในการต้องเผชิญศึก ไหล่ล่าไต่กูด เสือลายพาดกลอน ไ้อ้แหวง ช้างป่าเจ้าเล่ห์ กองทัพฝูงลิง มหิงสาควายป่า กระตัง หมู หม่าใน จระเข้ในบึงน้ำ ฝีมือมดที่ออกมาดูดเลือดของลูกหาบ เสือสมิงที่แบกศพคนตายมาบนหลังของ

มัน ทั้งผีดิบมันตรัยจากอาณาจักรนันทนคร และไดโนเสาร์
ในป่าโลกล้านปี...ยังมีตัวละครสำคัญๆอีกหลายตัว อาทิ
หม่อมมาเรีย ฮอฟมัน...หม่อม (มาย) สาวพราวเสน่ห์ ผู้ที่จะมา
ทำให้ดาริน ราชินิกุลสาวสวยได้ซาบซึ้ง ได้เข้าถึงทั้งพิชรักและ
แรงหึง...ฯลฯ

จะเชื่อหรือไม่ว่า ในโลกแห่งการอ่านของคนที่เกิดมา
เพื่อที่จะอ่าน อ่านและอ่าน ไม่ว่าจะเขาหรือเธอ ไม่อาจที่จะไม่อ่าน
เพชรพระอุมา เพราะนี่คือวรรณกรรมไทยยอดนิยมตลอดกาล
และคงจะไม่มีนวนิยายไทยเรื่องใดอีกแล้วในรอบ 50-100 ปี
ที่จะถึง ที่ได้สร้างคุณค่า สร้างนิสัยรักการอ่านให้เกิดขึ้นแก่คน
ในชาติ เพราะอ่านกันมารุ่นแล้วรุ่นเล่า เพชรพระอุมา ยังคง
ครองความนิยม เป็นเพชรเม็ดงามที่อยู่ในใจของนักอ่าน
ตั้งแต่บุคคลระดับนายกรัฐมนตรี ข้าราชการชั้นสูง ผู้พิพากษา
นักการเมือง ศิลปิน ดารา-นักแสดง ผู้กำกับภาพยนตร์ พ่อค้า
ประชาชน นักเรียน นักศึกษา กระทั่งถึงคนรุ่นใหม่ใน พ.ศ.
ปัจจุบัน ที่หนังสือเล่มนี้ได้แปลงเปลี่ยนมาเป็นอีบุ๊ก อันมีน้ำหนัก
เบา พกพาสะดวก จะอ่านที่ไหนอย่างไรก็ได้ (ขอเพียงมีเครื่อง
และมีไฟ) และจะโดยรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม กระทรวง ทบวง กรม
หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชน หรือองค์กรใดก็ตามที่

เกี่ยวข้องกับกาอ่าน ส่งเสริมให้คนอ่านหนังสือ จะบังเกิดความรู้สึกว่า ต้องเป็นหนี้บุญคุณหนังสือเรื่องใดเรื่องหนึ่ง มากเป็นพิเศษ หนังสือเรื่องนั้นย่อมาเป็น *เพชรพระอุมา* ของพนมเทียน

เพชรพระอุมา ของพนมเทียน ดังที่ทราบอยู่บ้างแล้วว่านวนิยายเรื่องนี้จัดเป็นนวนิยายที่มีขนาดความยาวถึงขั้นยาวมาก หรือยาวที่สุดในโลก พนมเทียนผู้เขียนใช้เวลาเขียน 25 ปี 7 เดือน 2 วัน คือเริ่มเขียนขณะอายุ 33 ปี มาเขียนจบในวัย 59 ปี พร้อมมีประวัติการตีพิมพ์ที่ค่อนข้างแปลก คือพิมพ์ครั้งแรกสุด พ.ศ.2507 สำนักพิมพ์ผ่านฟ้าจัดพิมพ์ เป็นพ็อกเก็ตบุ๊กทราย 10 วัน ออกมาได้จำนวน 98 เล่ม พิมพ์ครั้งที่สอง พ.ศ.2513 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาล รายสัปดาห์ พิมพ์ช่วงที่สาม พ.ศ.2519 ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ เดลินิวส์ รายวัน (เฉพาะวันจันทร์) และพิมพ์ครั้งที่สี่ พ.ศ.2525 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาลปีน ซึ่งทั้งหมดนี้ยังไม่นับ *เพชรพระอุมา* ฉบับพิมพ์ปกแข็ง ทั้งที่พิมพ์จากสำนักพิมพ์ผ่านฟ้า สำนักพิมพ์คลังวิทยา สำนักพิมพ์हरรรษา จวบถึงยุคปัจจุบันของสำนักพิมพ์ ณ บ้านวรรณกรรม ที่พิมพ์ทั้งปกแข็งและปกอ่อน

จากความเป็นหนังสือเล่ม เพชรพระอุมาได้เดินทางมาถึงรูปแบบการอ่านที่เป็นอีบุ๊กกับแพรวสำนักพิมพ์ คล้ายๆว่าการอ่านถึงคราวต้องพลิกเปลี่ยนโฉมหน้า จากการอ่านบนหน้ากระดาษไปสู่การอ่านจากหน้าจอ ซึ่งจริงๆก็เป็นเช่นนั้น ทว่าในความเป็นจริงอีกชั้นหนึ่ง นี่คือการตอบสนอง อีบุ๊กคือเครื่องมือสื่อสาร คือเครื่องมือในการอ่านที่ทันสมัย ในขณะที่แก่นแท้และเนื้อสารของเพชรพระอุมาก็ยังคงความเป็นเพชรอันแข็งแกร่ง มั่นคง และทรงคุณค่าอยู่เช่นเดิม ไม่เปลี่ยนแปลง

เพชรพระอุมา ฉบับอีบุ๊ก ยังคงแบ่งเนื้อหาและเรื่องราวออก 2 ภาค

ภาค 1 แบ่งออก 6 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 ไพรมหากาฬ

ตอนที่ 2 ดงมรณะ

ตอนที่ 3 จอมผีดิบมันตรัย

ตอนที่ 4 อภรรพณ์นิทรานคร

ตอนที่ 5 ป่าโลกล้านปี

ตอนที่ 6 แงชายจอมจักรา

และภาค 2 แบ่งออก 6 ตอนเช่นกัน คือ

ตอนที่ 1 จอมพราน

ตอนที่ 2 ใ้เง่าดำ

ตอนที่ 3 จิตรางคนางค์

ตอนที่ 4 นาคเทวี

ตอนที่ 5 แต่ปางบรรพ์

ตอนที่ 6 มงกุฎไฟ

เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค 12 ตอน ท่านนักอ่านที่ยังไม่เคยอ่านเรื่องนี้มาก่อน คงพร้อมแล้วที่จะอ่าน หรือถ้ายัง... ยังไม่แจ่มกระจ่าง ขอท่านโปรดได้อ่านประโยคในคำพูดของ

พนมเทียนต่อไปนี้ ท่านได้เขียนเอาไว้ในหนังสือ อินไซด์เพชร
พระอุมา ภาค 1 (สำนักพิมพ์คณศบุรี 2554) โดยความช่วงหนึ่ง
มีอยู่ว่า

“นวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องการผจญภัยในป่าลึกและล่อง
เข้าไปในดินแดนสนธยา เนื้อหามีอยู่หลากหลาย สลับซับซ้อน
เป็นเรื่องของธรรมชาติป่าดงพงไพร ศิลปะของการใช้ชีวิต
อยู่ในป่า ศิลปะในการล่าสัตว์ทุกชนิด ความลึกลับพิสดารของ
ป่าดงพงพี ธรรมชาติวิสัยและนิสัยของสัตว์ป่าทุกประเภท
ความลึกลับมหัศจรรย์ของดินแดนหลงสำรวจ อาณาจักรใน
อดีตกาลนานแสนนานที่ซ่อนอยู่ในโลกซึ่งส่วนที่มนุษย์ยังไม่
อาจค้นพบได้ จิตศาสตร์ วิญญาณศาสตร์ วิทยาศาสตร์
ไสยศาสตร์ อาวุธศึกษา ปรัชญา ตรรกศาสตร์ คุณธรรม
มนุษยธรรม จริยธรรม มโนธรรม ความรักระหว่างหนุ่มสาว
ระหว่างเพื่อนต่อเพื่อน ระหว่างนายและป่าว ระหว่างมนุษย์กับ
สัตว์ เรื่องของกฎแห่งกรรม เรื่องของชาติภพ ฯลฯ รวมหมด
ทุกสรรพชาติ มาบรรจุอยู่ในเนื้อหาของนวนิยายเรื่องนี้”

เรียกว่าทุกสรรพสิ่ง ทุกสรรพศาสตร์วิชา มีอยู่ในเพชร
พระอุมา ขอท่านโปรดได้อ่านกันอย่างมีความสุข สำนักพิมพ์
กราบขอบพระคุณท่านนักเขียน คุณพนมเทียน ศิลปินแห่งชาติ
สาขาวรรณศิลป์ ปี 2540 คุณสมิตรา วิเศษสุวรรณภูมิ ผู้เป็น
ภริยา และคุณผาด พาสีกรณ์ ทายาทนักเขียน ที่ได้กรุณามอบ
เพชรพระอุมาแก่แพรวสำนักพิมพ์ สู่ท่านผู้อ่านในรูปแบบของ
อีบุ๊ก ดังที่ท่านกำลังจะได้อ่านกันต่อไปนี้

คำประกาศเกียรติคุณ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ นามปากกา ‘พนมเทียน’ ปัจจุบันอายุ 66 ปี เกิดเมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน พ.ศ.2474 ที่จังหวัดปัตตานี เป็นนักเขียนผู้สร้างผลงานทางวรรณศิลป์ที่ทรงคุณค่าไว้อย่างมากมาย และต่อเนื่องมาเกือบ 5 ทศวรรษ

ผลงานของเขาปรากฏแพร่หลายและเป็นที่ยอมรับของผู้่านตลอดมา โดยเฉพาะนวนิยายซึ่งมีจำนวนถึง 38 เรื่อง หลายเรื่อง เช่น จุฬาทรีคูณ เล็บครุฑ เพชรพระอุมา และศิวาราตรี มีความโดดเด่นเฉพาะตัวอย่างที่จะหานักเขียนอื่นในแนวเดียวกันมาเทียบเคียงได้ยาก

‘พนมเทียน’ เป็นนักฝัน เขาถึงสามารถใช้จินตนาการสร้างสรรค์ผลงานโดยมีความรอบรู้และประสบการณ์อันหลากหลายเป็นพื้นฐาน งานเขียนของเขาจึงมีหลายประเภทหลายแนว คือมีทั้งประเภทจินตนิยาย อาชญานิยาย นวนิยายแนวสืบสวนสอบสวน แนวผจญภัย แนวพาฝัน ตลอดจนสาระนิยาย คุณลักษณะเด่นอีกประการหนึ่งของเขาคือ การใช้ภาษา

ด้วยลีลาอันงดงามและให้ภาพที่คมชัด งานของเขาจึงส่งผล
สืบเนื่องไปถึงการสร้างงานศิลปะแขนงอื่น เช่น ละครวิทยุ
ละครเวที ตลอดจนเพลงประกอบละครเวที โดยเฉพาะเรื่อง
'จุฬาทรีคุณ' นั้นเป็นที่นิยมกันมาตลอด 5 ทศวรรษ นอกจาก
เรื่อง 'จุฬาทรีคุณ' จินตนิยายเรื่อง 'ศิวารাত্রี' ของ 'พนมเทียน'
ยังเป็นแรงบันดาลใจให้ 'สกลวรรณ' นำ 'ศิวารাত্রี' มาเขียนเป็น
ร้อยกรองยาวกว่า 30,000 คำกลอน โดยอาศัยความงาม
แห่งภาษาร้อยแก้วของ 'พนมเทียน' เป็นพื้นฐาน

งานเขียนของ 'พนมเทียน' มิได้เพียงแต่พาผู้อ่านเข้าไป
สู่โลกแห่งจินตนาการที่มีแต่ความบันเทิงใจ หากอ่านอย่าง
พินิจพิเคราะห์ จะเห็นได้ว่าผู้เขียนยึดหลักการมนุษยธรรม
อย่างมั่นคง เขาเห็นว่าโลกและชีวิตดำรงอยู่ด้วยมนุษยธรรม
สันติภาพ และภราดรภาพ อันเป็นอุดมการณ์ของมนุษยชาติ
ผลงานของเขาจึงให้ทั้งความสำเร็จอารมณ์และคุณค่าแห่งสาระ
ที่แฝงเร้นอยู่เบื้องลึก 'พนมเทียน' ได้สร้างสรรค์ผลงานทาง
วรรณศิลป์ที่งดงามและมีคุณค่า ประทับใจผู้อ่านต่างรุ่น ต่างวัย
และต่างสถานภาพ มาเป็นเวลายาวนานเกือบครึ่งศตวรรษ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ จึงได้รับการยกย่อง
เชิดชูเกียรติเป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ประจำปี
พุทธศักราช 2540

“ณ ที่ใดดวงใจไม่ไหวหวั่น

ขอฝ่าฟันอุปสรรคและขวากหนาม

ถึงสิ้นชาติวาสนาชะตากรรม

จะฝากนามโลกให้รู้กษัตริย์!”

มุมมองและแนวความคิด

ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าได้สร้างสรรค์งานวรรณกรรมออกมาในหลายรูปแบบ หลายแนวทาง และหลายลีลาของเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นนวนิยายพาฝัน นวนิยายตื่นเต้นผจญภัยโลดโผน แบบอาชญากรรม จารกรรม ซึ่งเต็มไปด้วยการต่อสู้ไหวพริบ เล่ห์เหลี่ยมกลอุบายต่าง ๆ ตลอดจนเรื่องหนัก ๆ และเรื่องทางจินตนิยาย ฯลฯ แทบจะเรียกได้ว่าข้าพเจ้าเขียนปรากฏเป็นผลงานออกมาแล้วในทุกแนวดังได้กล่าวมานี้

ไม่ว่าจะเป็นวรรณกรรมในรูปแบบใด ข้าพเจ้ามีมุมมองแนวความคิด และตระหนักเตือนอยู่เสมอว่า ตัวละครสำคัญของข้าพเจ้าในแต่ละเรื่องนั้น (ไม่ว่าเรื่องจะอยู่ในแนวร้ายหรือแนวดีเพียงไร) จะต้องมีความผิดศีลธรรมของความเป็นมนุษย์ธรรมเป็นหลักเกณฑ์อยู่เสมอไป เพราะข้าพเจ้าระลึกอยู่เสมอว่า มนุษย์ธรรมเป็นสิ่งอันควรจะต้องสร้างสรรค์จรรโลงไว้ในโลกของมนุษยชาติ ไม่ว่าจะในยุคอดีต ยุคปัจจุบัน หรือยุคอนาคต

ก็ตาม โลกเรานั้น ถ้าปราศจากเสียซึ่งมนุษยธรรมลงเมื่อใด ก็จะมีเสื่อมโทรมสลายลงสู่ความพินาศย่อยยับ และสังคมของมนุษย์ ก็จะไม่เป็นของมนุษย์อีกต่อไป แต่น่าจะเป็นของสัตว์ชั้นต่ำ เสียมากกว่า

ข้าพเจ้ามีมุมมองอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมย่อมเป็นอันดับหนึ่งในสัญญาตญาณแห่งความเป็นมนุษย์ และมนุษยธรรมจะเป็นผลให้มนุษยธรรม จริยธรรม คุณธรรม ตลอดจนศีลธรรมติดตามมาเองเป็นลำดับภายหลัง แต่ก่อนอื่นขอให้มนุษย์มี “ธรรม” ของการเป็นมนุษยชาติเอาไว้ก่อนเท่านั้น ข้าพเจ้าถือว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิต และพยายามที่จะสะท้อนออกมาในรูปแบบของงานวรรณกรรมทุกเรื่องที่ข้าพเจ้าเขียน เพื่อให้ผู้อ่านได้มีจิตสำนึกในเรื่องดังกล่าวนี้ แม้จะไม่ทางตรงก็โดยทางอ้อม เพราะฉะนั้น มุมมองและแนวความคิดในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้าก็คือ นอกเหนือจากความบันเทิง ความรู้ และสิ่งอื่นๆที่ผู้อ่านจะได้รับแล้ว สิ่งนั้นก็คือความมีมนุษยธรรมนั่นเอง

พนมเทียน

สิงหาคม 2544

หมายเหตุ: พนมเทียน เขียนข้อเขียนชิ้นนี้ลงตีพิมพ์
ในวารสารของหน่วยงานสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรม
แห่งชาติ ที่ต้องการรวบรวมแนวความคิดในการสร้างสรรค์งาน
ของศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์

เพชรพระอุมา เล่ม 46

ตอน มงกุฎไฟ

186

เมื่อจัดการกับทุกสิ่งทุกอย่างสำหรับพักแรมคืนได้เสร็จสรรพ เรียบร้อย เศรษฐาก็ทำสัญญากับฝ่ายตน เพื่อพร้อมที่จะไปตรวจดูร่องรอยประหลาดตามที่ได้รับรายงานจากอนุชา หนานอิน เรียกหัวหน้าลูกหาบเข้ามาสั่งการ โดยให้ก่อกองไฟลูกโชติเป็นกองใหญ่สามกอง สำหรับอาศัยไอน้ำอุ่นรับกับอากาศซึ่งจะต้องเย็นจัดเป็นพิเศษภายในคืนนี้ แล้วบอกกับพวกลูกหาบโดยไม่ให้เกิดพิรุณใดๆว่า

“ข้า ไ้คะหยิ่น และพวกเจ้านายจะเดินลงไปตรวจดูที่หนองน้ำนั่นอีกครั้ง เดี่ยวจะกลับมา พวกเอ็งคอยอยู่ที่นี้แหละ ก่อไฟให้มันลุกมากๆ จะได้เอาไ้ผิง”

พวกลูกหาบทั้งหลายไม่มีใครเกิดความสงสัยอะไร ต่าง
รับปากโดยดี เชษฐารอบคอบเสมอ เอาวิทยุของเขาไว้ที่นาย
ตาบ เพื่อถ้าจำเป็นก็สามารถจะติดต่อกันได้ระหว่างฝ่ายใน
แค้มป์และฝ่ายที่ออกสำรวจร่องรอย ไชยยันต์ถือเอ็ม 79 พร้อม
สายกระสุนสะพายไหล่ วางไรเฟิลประจำมือลงทันที เชษฐา
อนุชา และดารินเปลี่ยนมาเป็นเอ็ม 16 แม็กกาซีนอะไหล่พร้อม
เต็มอัตรา แล้วทั้งหมด 6 คนก็พากันเดินลงจากบริเวณเพิงหินที่
พัก บ่ายหน้าไปทางหนองหรือแอ่งน้ำในที่ราบลุ่มนั้นอีกครั้ง
ท่ามกลางความมืดสนิท โดยอนุชาใช้ไฟฉายล่าสัตว์ส่องนำทาง
คะหยิ่นกับหนานอินจุดได้ลูกโชนไปด้วยคนละดุ้น

อดีตพรานชดพาคณะทั้งหมดอ้อมแนวป่าสนสลับไปกับ
ปรองปาล์ม อันขึ้นอยู่ประปรายริมแอ่งน้ำด้านซ้ายอ้อมตรงไปยัง
ฝั่งตรงข้ามของบริเวณแอ่ง ซึ่งพื้นเป็นกรวดสลับทรายละเอียด
มีต้นไม้เก่าแก่และตอไม้ล้มอยู่ระเกะระกะ เชษฐา ไชยยันต์ใช้
ไฟฉายประจำตนส่องสำรวจไปรอบ ๆ ด้าน ไกลและไกลในความ
มืดเงียบอ้างว้างนั้น แล้วชั่วไม่นาน อนุชาก็นำทุกคนมาพบเข้า

กับลักษณะเป็นรอยลึกจมลงไปในพื้นที่รอย รอยแรกอันประทับ
อยู่ห่างจากบริเวณแอ่งน้ำประมาณ 12 เมตร

ทุกคนช่วยกันใช้ไฟฉายและแสงจากไฟส่องตรวจไปยัง
รอยนั้นทันที อย่างพิถีพิถันเพราะหวั่นไหวครวญหนัก

ทั้งหมดเงียบกริบกันไปชั่วขณะ

แม้แสงสว่างจากลำไฟฉายส่องสัตว์และไฟส่องอันจะไม่สู้
กระจ่างชัดนักก็ตาม แต่ร่องรอยที่ปรากฏอยู่ก็ยังคงพอที่จะสังเกตเห็น
อะไรได้ดีพอสมควร รอยนั้นไม่ได้เป็นรอยที่เกิดขึ้นจาก
ธรรมชาติ แต่เป็นรอยของอะไรสักอย่างหนึ่งที่มีน้ำหนักตัว
มหาศาลได้เหยียบเอาไว้ น้ำหนักตัวของมันทำให้ปรากฏเป็น
หลุมค่อนข้างลึก แม้พื้นดินข้างล่างเป็นพื้นหินแข็งก็ตาม มีรอย
นิ้วเท้าที่แยกปลายห่างจากกันกว้างมากเกือบ 5 หรือ 6 ฟุต
ในระหว่างรอยแยกของนิ้วอันสันนิษฐานว่าน่าจะมีเล็บแหลมคม
นั้น และเส้นผ่านศูนย์กลางกะเนด้วยสายตาเปล่าว่าไม่ต่ำกว่า
10 ฟุต!

ดารินและไชยยันต์กระโดดข้ามขอบของรอยเท้าลงไป
ส่องไฟดูส่วนที่มันย่ำประทับลงไป โดยเฉพาะบริเวณที่มีรอยเล็บ

จิก คะหยึ้นกับหนานอินตรวจดูตามรอบขอบอันเป็นดินทราย เพื่อหาความเก่าใหม่ของรอย ส่วนเซษฐาและอนุชายีนกราด ล้ำไฟฉาย เพื่อตรวจหารอยเท้าอีกข้างหนึ่งบริเวณใกล้เคียง

“ชัดแล้ว มันละ ไอ้มหายักษ์โคตรเหย้อย่างเดียวกับที่เรา เคยวิ่งกันดับทรุดมาแล้ว!!”

เสียงไชยยันต์ร้องออกมาหนักๆในลำคอ ภายหลังจาก ก้มๆเงยๆตรวจใจกลางรอยและซุบซิบอะไรกับดารินอยู่ครู่หนึ่ง

“มีรอยเท้าที่สองในลักษณะเบนหัวกลับ ห้างออกไปทาง ขวามือนี้ประมาณ 10 เมตรนะ ส่วนรอยหางที่ลากปิดไว้อยู่ ทางด้านโน้น พื้นทรายเรียบเป็นแปลงเลย”

เซษฐาบอกลงมา ตัวเขาเองกับอนุชาเดินตรงไปยังอีก ตำแหน่งหนึ่ง ดารินและไชยยันต์จึงกระโดดพ้นจากรอยนั้น ตบไหล่คะหยึ้นและหนานอินให้ตามคนทั้งคู่ไป

เป็นอย่างไรที่เซษฐาบอกทุกประการ ทั้งสองคนคงจะ ปรีกษาหารือและชี้ตำแหน่งให้ดูกันไว้ก่อนแล้ว เจ้าสัตว์ใหญ่ เจ้าพิภพเมื่อยุคอดีตกาลของโลก ทำร่องรอยการปรากฏกาย ของมันไว้อย่างเด่นชัดยังบริเวณขอบๆแอ่ง รอยเท้าที่ก้าวเดิน

เหยียบประทับไว้บนพื้นทราย รอยลากและกวาดหางอันมหึมา
เต็มไปด้วยพลังทำให้พอจะคะเนทิศทางการเคลื่อนไหวตัวของ
มันได้ ว่ามันบ่ายหน้ามาจากทางใด และกลับไปทางใด

“ดูให้แน่นะ มันอาจเป็นรอยธรรมชาติอย่างอื่นก็ได้ เช่น
ร่องรอยที่เกิดจากพายุหมุนหรือลมวงช้าง หรือมีฉะนั้นก็เป็น
รอยเก่าแก่โบราณนับล้านๆปีมาแล้ว ฉันบอกกับทุกคนแล้วว่า
ฉันกับลุงอินไม่เคยพบเห็นมาก่อน แต่ฝ่ายของพี่ใหญ่ ไชยยันต์
น้อย และคะหยิ่น น่าจะรู้ดีที่สุด มีความเห็นกันอย่างไร ก็ขอให้
ช่วยกันพิจารณาดู”

อนุชาบอกมา

เซษฐาตกอยู่ในอาการเคร่งขรึม คิดหนัก ไชยยันต์นั้นจะ
หนาวแสนหนาวสักปานใดก็ตาม บัดนี้ภายในของเขาร้อนรุ่ม
ไปหมด พุดอะไรไม่ออก ได้แต่กลอกหน้า ส่วนคะหยิ่นเดินขาสัน
มองเห็นได้ชัด คงมีदारिनคนเดียวเท่านั้นที่เดินตรวจร่องรอยไป
อย่างละเอียดรอบคอบ ไม่มีปฏิกิริยาสะดุ้งสะเทือนใด ๆ ทั้งสิ้น
เหมือนกับว่าหล่อนตรวจพบรอยสัตว์ป่าธรรมดาชนิดหนึ่ง

“คะหยิ่นกับลุงอินพอตรวจได้ใหม่ว่า มันเป็นรอยที่เกิดขึ้นนานสักเท่าไรแล้ว”

อดีตท่านทูตทหารบกถามต่ำลึกลงไปในขณะที่ส่องไฟค้นหาออกไปเบื้องหน้า ถัดจากรอยเท้าที่สองไปอีก หนานอินยี่นนิ่งเหมือนจะภาวนารายคาถาอะไรของแกอยู่เป็นครู่ จึงให้คำตอบด้วยน้ำเสียงเรียบปกติของแกว่า

“จากขอบรอยดินที่มันเหยียบไว้ ราว 3-4 วันมาแล้วนายใหญ่ แต่คงไม่เกินอาทิตย์ มันเดินมาจากด้านใต้ของแอ่งนี้ ทำท่าเหมือนจะเดินลงแอ่ง แต่แล้วก็บ่ายหัวกลับขึ้นไป เดินด้วยขาหลังสองขาเท่านั้น ไม่มีรอยของขาหน้า เวลาเดินทางใหญ่ ลากดินไปด้วย หางมันกวาดพื้นเตียนโล่งไปเลย”

“น้อย เธอกับไชยยันต์ลงไปตรวจดูอย่างละเอียดแล้ว สำหรับรอยแรกมีความเห็นอย่างไร?”

เซษฐาถามไปทางน้องสาว ผู้กำลังตรวจอยู่ยังบริเวณพื้นเรียบ ราวกับใครเอาไม้กวาดขนาดใหญ่มาปาดพื้นทรายไว้

“ขนาดรอยเท้า ระยะก้าวเดินแต่ละก้าว และรอยทางที่ลากปัดพื้นไว้ น้อยคิดว่าฟีกกลางค่านวณน้ำหนักตัวของมัน

ฉลาดเคลื่อนไปคะ แทนที่จะเป็น 20 ตัน น่าจะมากกว่านั้นอีกเท่าตัว และส่วนสูงก็ประมาณตึกสี่ชั้น ใหญ่กว่าตัวที่พีใหญ่รพินทร์ และแงชายช่วยกันถล่มด้วยธนูติดระเบิดไนโตรยตัวนั้นมากนัก”

“ฮ้า! ใหญ่กว่านั้นอีกอะ!”

ไชยยันต์หลุดปากอุทานออกมาแทบลัมทั้งยืน

“ไม่มีปัญหา ใหญ่กว่าร่วมเท่าตัวทีเดียว แล้วก็น่าจะเป็นพันธุ์เดียวกันเสียด้วย ทั้งๆที่ประวัติทางโบราณชีวศาสตร์ไม่เคยค้นพบว่า จะมีขนาดใหญ่ถึงขนาดนี้มาก่อน นอกจากไดโนซอประเภทกินพืชที่แช่ตัวอยู่ในหนองบึงเท่านั้น แต่ก็ดีแล้ว ขอให้ใหญ่ไว้มากๆเถิด มันจะมองเห็นเราเป็นเพียงมดปลวก และอาจมองผ่านโดยไม่สนใจอะไร อีกอย่างหนึ่ง รอยเท้าก็ปรากฏมา 3-4 วันแล้ว ปานนี้ก็น่าจะไปห่างไกลลิบ ไม่น่าจะมีอะไรต้องกังวลหรอก”

“ถ้าไปลิบก็ดี แต่ถ้ายังป่วนเป็ยนอยู่ไกลลิบแล้วล่ะ?”

ไชยยันต์คราง

“ไม่มีใครโชคดีหรือโชคร้าย ที่จะได้พบเห็นไทรันโนซอร์ส ถึงสองครั้งหรือก ฉันคิดว่าที่เราพบเห็นอยู่นี้ น่าจะเป็นร่องรอย ที่พญามารแห่งไพโรอาถรรพณ์แกลังทำลวงตาไว้ให้เราเห็น เพื่อเป็นการทดสอบขวัญและกำลังใจของพวกเราเสียมากกว่า ถ้าเราไม่วิตกกังวลให้มากเกินไปนัก เราก็น่าจะผ่านพ้นไปได้ ด้วยดี ก็ดีแล้ว ที่พี่กลางพามาให้เห็น แต่เราก็ไม่ต้องไปตื่นเต้น ตกใจอะไรทั้งสิ้น...กลับกันเถอะค่ะ สำหรับน้อย ไม่สนใจอะไร กับรอยเท้าประหลาดชนิดนี้เลยสักนิดเดียว”

กล่าวจบ ดารินก็หันไปคว้าแขนคะหยิ่น ชวนเดินกลับ อย่างง่าย ๆ โดยไม่สนอะไรอีก คะหยิ่นยังหน้าซีดเหลือสองนิ้ว ทำเสียงอึกอักในลำคอ หล่อนจึงตบผัวะเข้าไปที่หลังโดยแรง แล้วกระซอกให้ล่องหน้ากลับที่พัดด้วยกัน ซึ่งมันก็ก้าวตัวปลิวไปกับหล่อนในทันที คงปล่อยทิ้งให้อนุชา ไชยยันต์ และเชษฐารวมทั้งหนานอิน ยืนมองตามหลังไป ความรู้สึกตื่นเต้นประหลาดใจ ที่มาพบกับรอยเท้าสัตว์ดึกดำบรรพ์อันเต็มไปด้วยอำนาจและความดุร้ายน่าสะพรึงกลัว ยังน้อยเสียกว่าความประหลาดใจในท่าที่อื่นไม่สนใจใยดีอะไรของน้องสาวคนเล็กเสียเข้าไป

“แปลกมาก แปลกจริง ๆ คุณน้อยไม่พรั่นพรึงหวั่นไหวอะไรเลยต่อร่องรอยที่เห็นอยู่นี้”

ไชยยันต์พิมพ์ออกมา ขณะที่มองตามหลังหญิงสาวไป ซึ่งบัดนี้เห็นแต่จุดสว่างของดวงไฟฉายที่ส่องทางเป็นระยะในพื้นที่อันโล่งโปร่งเท่านั้น

“น้อยมีความมั่นใจอะไรสักอย่าง มั่นใจมากเสียด้วย ก็ดีที่เขาไม่รู้สึกสะทกสะท้านอะไรเลย ต่างกว่าสมัยก่อนนี้มาก”

เซษฐาบอกเบา ๆ

“พี่ใหญ่กับไชยยันต์มีความคิดยังไงต่อไปครับ สำหรับรอยไถ้ยักษ์ที่เราเห็นนี้?”

อนุชาถามเสียงแปร่งปร่า

“เธอกับลุงอินละ คิดยังไง?”

“พยายามหลบมันให้ไกลที่สุด อย่าให้พบกันได้เลยเป็นดีที่สุด”

“แล้วถ้าหลีกเลี่ยงไม่ได้ล่ะ?”

“เรามีโอกาสเห็นมันแน่นอนครับ เพราะตัวมันใหญ่มาก คงย่องเงียบ ๆ มาหาเราไม่ได้หรอก ผมแน่ใจว่าเครื่องยิงระเบิด เอ็ม 79 สองกระบอกพร้อมมืออยู่ ขอให้มีโอกาสพบปฏิภาณและ ยุทธวิธีที่ถูกต้องเท่านั้น”

อีกฝ่ายหนึ่งตอบอย่างเต็มใจด้วยความมั่นใจ

“พี่ก็คิดอย่างนั้นเหมือนกัน เอาที่เรารู้ตัวล่วงหน้าและ เตรียมพร้อมไว้ก็แล้วกัน ในขณะที่พี่คิดว่ายึดหลักตาม แนวความคิดของน้อยไว้ก่อนก็จะช่วยให้เราสบายใจขึ้น นั่นก็คือ เราไม่ควรจะต้องพบเห็นมันในเส้นทางข้างหน้า”

“อย่าไปคิดอะไรตามน้อยมากนักนะครับ เพราะความรู้สึกนึกคิดของเขามันวิปริตผิดอาเพศไปเสียแล้ว นับตั้งแต่ออกติดตามรพินทร์มาในครั้งนี่ คนสติครบเสียเมื่อไหร่ บ้าง ๆ อย่างไม่ชอบกล...ในสมัยที่พี่ใหญ่ประจันหน้ากับไอ้สัตว์โลก ล้านปีชนิดนี้ หนักมากไหมครับ?”

เซซฐายิ้มขำ ๆ

“เราเกือบพินาศกันทั้งคณะ สะบักสะบอมกันทั่วหน้า ทุกคน เราทั้งหมดคิดเพียงว่ามันเป็นฝันร้ายในคืนวิปริตเท่านั้น”

ไม่เคยคิดว่ามันจะเป็นความจริง ในครั้งนั้น พี่มีรพินทร์ แงชาย เป็นคู่คิด คู่ผจญแก้ไขเหตุการณ์ แต่ในครั้งนี้ พี่ก็มีชุด ประชากร และหนานอิน พี่ไม่หวังอะไรเหมือนกัน...ไป เรากลับกันเถอะ ยืนอยู่ตรงนี้ก็ไม่มีประโยชน์อะไร...หนาวเหลือเกิน น้อยกับ คะหยิ่นเดินไปจนเกือบจะถึงแคมป์โนนแล้ว”

กลุ่มสี่คนพากันเดินกลับ ระหว่างทาง เซษฐาวิฑูเรียกไป ยังดาริน ก่อนที่หล่อนจะเข้าไปถึงที่พัก เมื่อน้องสาวตอบรับมา เขาก็ส่งสั้นๆว่า

“อย่าให้คะหยิ่นพูดอะไรกับพวกลูกหาบทั้งสั้น”

“คะ ไม่ต้องห่วง”

ดารินนั้น เมื่อกลับเข้ามาถึงที่พักก็ไม่พูดอะไรกับใคร ทั้งสั้น เดินเข้าไปที่กองสัมภาระ รื้อค้นรูป นำออกมาแก้ดอก จุดไฟขึ้น พอติดไฟส่งควันโขมงก็ก้าวห่างออกจากบริเวณที่พัก นอนอันลูกหาบจัดไว้ให้แล้วเล็กน้อย หันหน้าไปทางทิศเหนือ บักรูปลงกับพื้น ทรวดตัวลงนั่งพับเพียบกราบลงกับพื้นแม่พระ ธรณี แล้วพนมมือหลับตานิ่ง ฝ่ายของพี่ชายก้าวเข้ามาถึง แลไป

ที่ห้องสาว แต่ก็ไม่มีใครเข้าไปพูดจาหรือรบกวนใดๆทั้งสิ้น นอกจากจะนั่งตีหมาแพมฟิงไฟคุยกันเบาๆ นานๆก็จะขำเสียงไปทางด้านห้องสาวผู้ไม่ติงกาย เหมือนจะจมดิ่งอยู่ในสมาธิจิตอัน แน่วแน่สักครั้ง

รูปหมดไปประมาณ 3 ใน 4 ของดอก หล่อนจึงกำลงกราบกับพื้นอีกครั้ง แล้วลุกขึ้นเดินเข้ามาหากลุ่มของพีๆด้วยสีหน้าที่เรียบเฉยเหมือนเดิม ทردادตัวลงนั่งผิงไฟในกลุ่มของพรรคพวก ไชยยันต์รินกาแพส่งให้

“บวงสรวงหรือบ่นอะไรหรือน้อย?”

ไชยยันต์ถามเบาๆ หล่อนเอานิ้วกดที่เปลือกตา แล้วลืมขึ้น

“ไม่ได้บวงสรวงหรือบ่นอะไรหรอก แต่กราบขอพรมหาฤทธิโกทัตญะแห่งภูเขานิลาถยาน์ ขอให้พวกเราทั้งหมดได้เดินทางไปถึงภูเขานิลาถยาน์ให้เร็วที่สุด และขออย่าให้มีเภทภัยใดๆเข้ามากรำกรายราวีพวกเราทุกคน ขอให้ท่านเข้าดลใจให้เราเลือกหนทางที่ถูกต้องและปกป้องคุ้มครองให้เราด้วย”

“ดี! ขณะนี้ไม่มีอะไรจะดีไปกว่าการขออารมิต่อพระอรหันต์เจ้าและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งปวงให้ช่วยคุ้มครองรักษาพวกเราทุกคน แต่ขณะนี้เราเริ่มจะขาดเสบียงแล้วนะ ถ้าน้อยยังถือหลักไม่ให้พวกเรากันใดถึงสัตว์ เราก็คงจะเดินทางไปได้อีกไม่ไกลหรอก คงอดตายกันก่อน จะอาศัยเพียงแต่หัวเผือกหัวมันก็ไม่ไหวและอาจหาไม่ได้”

พี่ชายคนที่สองบอกมาต่าๆ

“น้อยบอกแล้วว่า ถ้าเจอะเพื่อการยังชีพหรือเพื่อการป้องกันชีวิตอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ก็ไม่ได้หวงห้ามหรือตั้งเป็นกฎเฉียบขาดตายตัวไว้ เพียงแต่ว่า เราจะไม่ทำอันตรายสัตว์ใดๆ โดยไม่จำเป็นเท่านั้น พี่กลางไม่พยายามจะฟังหรือเข้าใจน้อยให้ถูกต้องเอง”

“เอาละ เข้าใจแล้ว และขอรับปฏิบัติตามสั่งโดยเคร่งครัด ตอนนี้ อยากจะให้ทุกคนเข้านอนได้แล้ว เพื่อเอาแรงไว้พรั่งนี้ต่อไป”

ทุกคนได้รับสั่งให้เข้าประจำที่นอนทันที ดารินตรวจสออาการของพวกลูกหาบทุกคนโดยทั่วหน้า แจกยาให้กินแล้วเข้า

ประจำที่นอนของหล่อนซึ่งอยู่ในวงล้อมของพวกพี่ ๆ และพราน
พื้นเมืองทั้งหลาย พนมมือไว้เหนือทรวงอก สวดมนต์ภาวนาไป
จนกระทั่งหลับ...

“สวดมนต์ ส่งพรวอนฟ้า

ขอนิทรา แนบเรือนิรันดร์

ถอดหัวใจ ใฝ่สัมพันธ์ ผากกัน...”

จะเป็นกาลเวลาใด เมื่อไหร่ และอย่างไร ดาริน วราฤทธิ์
ไม่อาจตระหนักได้ แต่หล่อนสำเหนียกเสียงลำนำข้อความของ
เพลงบทที่หล่อนจำได้โดยไม่วันลืมเลื่อนไปได้ เวียแ่ววทุ้มลึก
เข้ามาสัมผัสในดวงจิตอีกวาระหนึ่ง...มันเป็นลำนำเพลงบท
เดียวกันกับที่หล่อนสดับได้ในราตรีหนึ่งขณะที่นอนหลับอยู่บน
พุกนุ่ในคฤหาสน์ และมองเห็นเงาชาย (ในฝัน) เข้ามาบอก
ความเกี่ยวกับการต้องพลัดพรากจากไปของรพิณทร์ ไพรวลัย
และได้ขอร้องให้หล่อนออกติดตาม จนเป็นเหตุให้ต้องตื่น

พรวดพราดขึ้นกลางดึกของคืนนั้น โดยไม่ได้หลับอีกเลยจนรุ่งเช้า

และเมื่อได้มีการสอบถามถ้วนโดยโทรศัพท์ทางไกลไปยังนายอำพล จึงได้ทราบความจริงว่า เขาผู้นั้นมีความจำเป็นจะต้องออกไปโดยไม่รู้อนาคต จนเป็นเหตุให้หล่อนต้องออกติดตามเช่นเดี๋ยวนี

หน้าต่างของหล่อนหนักอึ้ง อยากจะเปิดขึ้น แต่ก็ทำไม่ได้ มือไม้แขนขาชาตักไปหมด รู้สึกแต่เพียงว่า อากาศรอบกายที่แวดล้อมอยู่หนาวเหน็บเจ็บปวดเข้าไปถึงกระดูก

แน่ละ หล่อนจำได้ ก่อนที่จะผล็อยหลับไป หล่อนสวดมนต์วิงวอนสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายให้ช่วยปกปักรักษาพิทักษ์คุ้มครองเขาคอนนั้นเพื่อให้รอดปลอดภัย และเพื่อให้ได้ติดตามค้นพบอรหันต์เจ้าที่หล่อนพร่ำวอนมากที่สุดก็คือ มหาฤาษีโกทัณฺฑะ

ข้อความของลำนำเศร้าสร้อยบทนั้น สะท้อนความในใจของหล่อนออกมาตีแผ่ชัด ๆ อยากจะคิดว่าประสาทหูหรือวิตกจริต ทำให้จิตคิดขึ้นมาเอง

ความเงิบเข้ามาแทนที่ขณะจิตหนึ่ง ดารินอยู่ในสภาพ
ครึ่งหลับครึ่งตื่นเหมือนคนถูกผีอำ ยังกระดิกกระเตี้ยกายไม่ได้

“หวั่นฤทัย จิตใจคะเน็ง

ติดตรึง มั่นในหัวใจคร่ำครวญ

เธออยู่ไหน? เธออยู่แห่งใด

ถึงไม่คืนมา”

เสียงนั้น ที่ขาดเว้นช่วงไป วิเวกหวามมาอีก

เสียงลมตีกพัดผ่านชะง่อนหินอันเป็นตำแหน่งเข้ามานอน
ใต้เพิงพัก ดังหวีดหวิว

“ฝากลม พลิวพรมิชโยผ่าน

ฝากธาร พฤษีไพรไม้ป่า

ช่วยกล่อมวิญญาณ ช่วยปลอบทิวา

ถวิลหาเธอ...”

“แงซาย! เธออยู่ไหน?”

จิตของหล่อนละล้าละลักเพรียกนามนั้นออกไป

“ด้วยมหิทธีอำนาจบารมีของพระคุณเจ้าโกทัตถะมุนี...
ดวงจิตของแงซายได้มาอยู่ใกล้ๆนายหญิง ณ บัดนี้แล้ว”

สำเนียงนั้นอ่อนโยน บ่งบอกความจงรักภักดีอย่างไม่เคย
สร้าง

หล่อนจำลีลารูปประโยคได้ ไม่มีใครอีกแล้ว และไม่มีอื่นใด
ที่แปลกปลอมแทรกซึมเข้ามาได้...เจ้าอดีตองค์กรประจำตัว
ของหล่อนเอง แน่ชัดมาก

“ขอให้ฉันได้เห็นเธอเถิด แม้นมโนทวารก็ตาม”

“รวมพลังอำนาจจิตไว้ให้มัน แล้วเฟิงภาพผมเถิดนายหญิง
เมื่อนั้นเงาสรีระของผมจะพลันปรากฏขึ้นตามที่นายหญิง
ปรารถนา”

ดารินเฟิง หล่อนเรียกร้องความทรงจำในโฉมหน้า บุคลิก
อากัปกริยาท่าทีของอดีตคนรับใช้ ขณะที่เดินป่าอยู่ด้วยกันใน
ครั้งกระนั้นขึ้นมา โดยพยายามรวมปรมาณูทั้งหมดที่แวดล้อม
อยู่ในขณะนี้เข้าหากันเป็นกลุ่มก้อน

ครั้นแล้ว จากความมืดสนิท ก็ค่อยๆปรากฏแสงเรืองรอง
ขึ้น ภาพเค้าหน้าหนึ่งค่อยๆก่อเป็นรูปขึ้น เริ่มจากเป็นเงาแผ่ว
เจือจางก่อน แล้วเข้มเด่นชัดขึ้นทุกขณะกระทั่งในที่สุดก็เด่นชัด
แม้กระทั่งสันจมูกและเงาของขนตา เป็นใบหน้าบุรุษหนุ่มผู้งาม
คมสันอย่างไม่มีที่ติ อันเป็นภาพใบหน้าของแวงชายที่หล่อน
คุ้นเคยมาก่อน เด่นชัดแม้กระทั่งแววตาที่สาดประกายแห่งความ
หวังใยอาหาร

แวงชายนั้น มีดวงตาที่ยิ้มได้ และบัดนี้ดวงตาคู่นั้น ก็ส่ง
รอยยิ้มเสมือนจะปลุกปลอบมาที่หล่อน ตลอดทั้งเรือนร่างใน

ลักษณะเครื่องแต่งกายของกะเหรี่ยงพะเนจรผู้เคยเข้ามาสมัคร
เป็นคนรับใช้ขอร่วมเดินทางด้วยในครั้งกระนั้น ยืนตระหง่านอยู่
ตรงหน้า ทางด้านปลายเท้าของหล่อน

พร้อม ๆ กับอาการก้มศีรษะลงน้อย ๆ เหมือนจะเป็นการ
คารวะ ร่างนั้นได้ยื่นส่งมืออันแข็งแรงมาให้

ห้วงคิดของหล่อน... นัยว่าได้ส่งมือไปจับกับฝ่ามืออันสาก
และอบอุ่นนั้น แล้วก็ถูกดึงด้วยพลังให้ลุกขึ้นมาจากที่ซึ่งนอนอยู่
เพียงแค่ว่าสัมผัสเท่านั้น ความหนาวเหน็บทั้งปวงก็สลายไปใน
บัดดล หล่อนยิ้มอย่างปีติใจ แล้วหันมาดูกลุ่มพี ๆ ที่นอนเรียงราย
กันอยู่ ก็พบด้วยความตระหนกว่าได้เห็นร่างกายของตนเองยัง
นอนอยู่ที่เดิมในกลุ่มนั้น แต่ตัวเองอีกภาคหนึ่ง บาง-เบาเหมือน
เงา ที่แยกลุกขึ้นมาตามอาการจุดประสงค์ของเงาชาย

“ฉัน...ฉันตายแล้วหรือนี่?!”

หล่อนอุทานออกมา

ใบหน้านั้นส่ายไปมาช้า ๆ

“กายหายาบของนายหญิงยังนอนอยู่กับกลุ่มของผู้ใกล้ชิดทุกคนอยู่นั้น แต่กายละเอียดของนายหญิง...หมายถึงดวงปรารถนาได้ลุกขึ้นมาพบปะเสวนากับแงชายแล้ว ตามที่นายหญิงปรารถนา เราจะเรียกสิ่งนี้ว่า ความฝัน ก็ยอมได้...อย่าได้หวังพะวงต่อสิ่งใดเลยนายหญิง ขอให้คิดแต่เพียงนายหญิงได้ฝันไปว่า ได้พบกับแงชายตามที่นายหญิงได้พร่ำวิงวอนต่อพระคุณเจ้าโกทัณฺฑะก็แล้วกัน”

“ดีจริง!”

หล่นร่องออกมา พร้อมกับหัวเราะน้อยๆ เต็มไปด้วยความชุ่มชื้นและความหวัง ก้าวเดินตามอาการจูงของแงชายออกมา รู้สึกร่างกายเบาหวิวปราศจากน้ำหนัก

“แล้วทำไม...ทำไมฉันไม่ได้พบนายเก่าของเธอ รพินทร์แบบนี้บ้างนะ”

“แงชายอยู่เหนือวิบากกรรมแล้ว จึงมาพบกับนายหญิงลักษณะเช่นนั้นได้ แต่ผู้กองรพินทร์ยังอยู่ใต้วิบากกรรม จึงยังไม่อาจพบนายหญิง แต่ก็คงอีกไม่นานนักหรือที่วิบากกรรมนั้นจะถึงกาลสิ้นสุดลง”

“นี่เป็นครั้งแรก...ครั้งแรกจริงๆที่ฉันได้พบเห็นเธออย่าง
กระจ่างชัดที่สุด เหมือนเราได้ไปพบกันในโลกหนึ่งนั่นแหละ”

หล่อนเอ่ยออกมาอย่างตื่นเต้นปีติ

“...คำวิงวอนของฉันต่อพระคุณเจ้าโกทัตถุญะเมื่อหัวค่ำนี้
ส่งผลเป็นจริงทุกอย่างเหมือนเช่นที่พริ่ภาวนากราบขอท่านไว้
ฉันขอให้พบเขา หรืออย่างน้อยได้พบเธอ แม้จะในความฝันก็ยัง
ดีกว่าที่จะพบความว่างเปล่าอ้างว้าง โดยปราศจากความหวัง
อะไรทั้งสิ้นเหมือนเช่นที่แล้ว ๆมา แล้วนี่ฉันจะคุยกับเธอได้
เหมือนปกติใหม่นี้”

ศิระะนั้น ก้มลงให้หล่อนนิตหนึ่งอีกครั้ง สุภาพและ
สง่างามเกินกว่าที่จะอยู่ในชุดกะเหรี่ยงพเนจร

“เราจะคุยกันในสภาพปกติธรรมดา เหมือนตัวจริงของ
เราได้พบกันทุกอย่าง นายหญิง เพียงแต่ว่า ถ้าเป็นคำถามจาก
นายหญิง มันก็สุดแต่ว่าฟ้าดินจะสั่งให้เงชาตอบได้หรือไม่
เท่านั้น จักรวาลหรือพรหมลิขิตนี้มีขอบเขตและขีดขั้น ชีวิต
มนุษย์เราอยู่ภายใต้ขีดกำหนดนี้ จะก้าวเกินล้ำขึ้นไปมิได้ มิฉะนั้น

สิ่งที่เราได้มาก็จะสูญเสียบ้าง แงชายพูดเพียงแค่นี้ นายหญิงคง
เข้าใจ”

“ใช่ ฉันเข้าใจ เข้าใจตัวเอง และเข้าใจเธอ รวมทั้งกฎเกณฑ์
ทั้งหลายอย่างดีที่สุด! ฉันขอสัญญาว่า ถ้าสิ่งใด เป็นสิ่งที่เธอ
ไม่อยู่ในฐานะจะตอบได้ ฉันก็จะไม่เข้าชี้หรือบีบบังคับ”

“เซ่นนั่นดีแล้ว ขอให้คืนนี้ เปรียบเสมือนสมัยที่แกชาย
เคยเป็นบ่าวรับใช้นายหญิงในยุคนั้น และเหมือนกับว่านายหญิง
นอนไม่หลับ ได้ตื่นขึ้นมาเห็นแกชายนั่งยามตามไฟอยู่ และ
ปรารถนาที่จะพูดคุยด้วยนั้นเถิด”

“ไม่มีอะไรผิดปกติเกิดขึ้นในหมู่ของพวกฉันที่นอนหลับ
หรือนั่งอยู่ยามโน่นนะ”

“ไม่มีใครมีญาณแก่กล้าที่จะมองเห็นดวงจิตสองดวง
พบปะสนทนากันหรอก นายหญิงจะร้องตะโกนส่งเสียงเอ็ดอึง
อย่างไร ก็จะไม่มีการได้ยิน อย่าลืมหาเสียว่า กายหยาบของนายหญิง
ยังนอนอยู่นั้น นอนในลักษณะอาการหลับสนิททีเดียว”

หล่อนเหลียวกลับไปยังร่างของตนเองอีกครั้ง แล้วหันมา
ยิ้ม จ้องหน้าเจ้าอดีตคนรับใช้อย่างชื่นชมรักสนิท

“เท่าที่ฉันมองเห็นเธออยู่ในขณะนี้ เธอไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงเลยนะ แงซายคงเหมือนเดิมกับสมัยที่เราเดินป่าอยู่ด้วยกันในครั้งนั้นทุกอย่าง”

“ไม่มีอะไรที่จะเปลี่ยนแปลงสำหรับแงซาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อนายหญิง”

“นี่แปลว่า เราพบกันได้ในลักษณะนี้ โดยการเปิดทางให้ของพระคุณเจ้าโกทัตญะไช้ไหม?”

“อำนาจจิตบุชาของนายหญิงแรงมาก และท่านก็ได้ประทานให้แล้วตามที่นายหญิงขอไว้ มิฉะนั้น ยากนักที่แงซายจะมาพบปะกับนายหญิงได้อย่างนี้ แม้จะพยายามสักเพียงใดก็ตาม อย่างมากก็ได้แต่ส่งสัญญาณอย่างแผ่วเจือจางมาถึงนายหญิงได้ในบางครั้งบางคราวเท่านั้น”

“สาธุ พระคุณเจ้า ท่านเมตตาต่อฉันเหลือเกิน”

หล่อนพึมพำ พนมมือขึ้นบูชา

“ท่านจะประทานความเมตตาให้แก่นายหญิงได้มากน้อยเพียงไร ก็ต้องขึ้นอยู่กับระดับวิบากกรรมของนายหญิงด้วย

เพราะท่านเองก็จะไม่กระทำให้เป็นการผิดอกฏของจักรวาลเกินไปนัก ขณะนี้จากผลเพียงปฏิบัติ ผลแห่งการที่ได้ชดใช้กรรมมาจนใกล้จะสิ้น ทำให้ท่านเกือบนายหญิงได้เพิ่มขึ้นกว่าเท่าที่แล้วๆมา นายหญิงพำภาวนาวิงวอนเช่นใดท่านก็รับทราบทั้งสิ้น เพียงแต่ว่า เวลาใด เมื่อไหร่ ท่านจะเอื้ออำนวยให้นายหญิงได้แค่ไหนเท่านั้น”

“ฉันทำบาปกรรมอะไรไว้มากนักหรือ?”

แฉชายยิ้มน้อยๆ แลลึกลงไปในดวงตาของหล่อน

“ในอดีตชาติ สมัยที่ยังเป็นจิตรางคนางค์ นายหญิงดีมียาพิษฆ่าตัวเอง นั่นคือกรรมอันมหันต์ และในอีกหลายชาติภพต่อมาอีก นายหญิงก็สะสมกรรมอยู่ซ้ำซาก ทำนองเดียวกันผู้กองรพิินทร์ก็เช่นเดียวกัน ทั้งสองคนสั่งสมกรรมกันไว้มากมายนัก”

“นี่แปลว่า...เธอรู้อดีตกาลเรื่องราวของฉันหมดแล้ว”

“แฉชายเป็นศิษย์ของโกทัตญญะมุณี ถึงจะไม่รู้มาก่อน แต่ก็ต้องรู้ได้อยู่ดี ถ้าต้องการจะรู้”

หล่อนหัวเราะ

“เธอยังคงลืกลับและเจ้าเล่ห์อยู่เหมือนเดิมนะ”

“นี่คือเงาของนายหญิงยังไงล่ะ”

“เมื่อฉันมีโอกาสได้พบเธออย่างเด่นชัดเหลือเกินแล้ว
เช่นนี้ ฉันจะถามล่ะนะ ตอบได้ ก็ช่วยตอบด้วย ถ้าตอบไม่ได้
ก็ไม่ต้องตอบ”

“ตกลงครับ นายหญิง”

“ขณะนี้ เดี่ยวนี้ รพินทร์อยู่ที่ไหน?”

“ในหนทางข้างหน้าที่นายหญิงกำลังติดตามไปนั้นแหละ”

“เขาเป็นอย่างไรบ้าง?”

แฉงชายหนึ่งสงบไปขณะจิตหนึ่ง หล่อนเห็นเจ้าอดีตคนใช้ที่
เข้ามาพบทางดวงจิตหลบตาต่ำลง น้ำเสียงที่ตอบมาเคร่งขรึม
แผ่วต่ำ

“ยากแค้น ชมซานไปตามวิถีแห่งกรรม เหนื่อยยาก
ลำเค็ญสาหัสนัก...แฉงชายตอบข้อนี้ได้เพียงนี้”

“โธ...”

ใบหน้าหล่อนสลดรินทลดลง

“แต่นายหญิงไม่ต้องกังวลอะไรให้มากไปนัก ผู้กอง
เอาตัวรอดได้เสมอ ไม่ว่าจะหนักสักแค่ไหน ปานใด วิถีชีวิตของ
เขาต้องเป็นไปเช่นนั้น และอย่าโทษตัวเองในเหตุการณ์ครั้งนี้
ทุกสิ่งทุกอย่างมันดำเนินไปตามวิบากกรรม ไม่มีใครผิด หรือถ้า
จะผิด ก็ผิดด้วยกันทั้งสองคนมาตั้งแต่ชาติที่แล้ว ๆ มา ชาตินี้เป็น
ชาติที่มาชดใช้เสียให้พอ เพื่อจะเปลี่ยนสถานภาพเสียที”

ดาริน้องไปครู่ใหญ่

“รพินทร์ล่วงรู้ถึงอดีตชาติของเขาบ้างไหม ว่าเกี่ยวพัน
กับฉันมาเช่นไรบ้าง?”

“รู้! ผู้กองซึ่มซาบได้ดีที่สุดแล้ว ว่าเขาคือใครและนายหญิงคือใคร รู้หมดทุกสิ่งทุกอย่าง ตั้งแต่ผ่านเข้าแดนนิทรานคร เขาได้ลงไปนมหาสุสานที่มีหีบพระศพของจิตรางคนางค์ และได้ไปพบเห็นด้วยตนเองแล้วเสียด้วยซ้ำ เห็นแม้กระทั่งร่องรอยที่ตนเองได้ลอบมาขโมยพระศพของจิตรางคนางค์ไปด้วยตนเองในครั้งกระนั้น เห็นรูปแกะสลักของจิตรางคนางค์บนพื้นผนังซึ่งมีเค้าพระพักตร์เหมือนนายหญิงยุคนี้ไม่มีผิด และเขาก็ราวราวทรมาณใจจนสุดทนทานได้ ไม่ผิดอะไรกับความรู้สึกของนายหญิงเมื่อรู้อดีตของตนเอง”

“แล้ว...แล้วพวกนายจ้างของเขาที่มาด้วยล่ะ รู้เห็นอะไรหรือเปล่า”

“ไม่มีใครรู้ดีดีระหว่างผู้กองกับนายหญิงทั้งสิ้น เช่นเดียวกับฝ่ายนายหญิงเหมือนกัน โดยที่นายหญิงก็รู้อยู่แก่ใจตนเองคนเดียวชนิดจะให้คนอื่นร่วมรู้ด้วยไม่ได้ ผู้กองก็รู้อยู่เฉพาะในใจของตนเองเช่นกัน”

ดารินเริ่มเสิร์ซซึ่มลงอีก เต็มไปด้วยความรันทด

“ฉันไม่เคยเชื่อในเรื่องชาติ เรื่องภพมาก่อนเลยนะ แต่มาคราวนี้ มันชัดแจ้งเหลือเกิน อะไรต่ออะไรที่ฉันผ่านเผชิญมาแล้วทั้งหมด เธอรู้เห็นหมดแล้วใช่ไหม แงชาย”

“ดวงจิตของแกชายติดตามนายหญิงอยู่ตลอดเวลา ไม่มีเหตุการณ์ตอนไหนที่จะผ่านพ้นจากการรู้เห็นไปได้ เพียงแต่ว่าไม่อาจจะนำความของฝ่ายผู้กองมาบอกนายหญิง หรือเอาความของนายหญิงไปบอกผู้กองได้ จนกว่าจะถึงกาลเวลาสิ้นวิบากกรรมเอง”

“เธอไม่มีทางที่จะไปทำให้เขารู้ว่าฉันตามมา และให้หยุดรอได้บ้างเชียวหรือ?”

แกชายยกมือทั้งสองขึ้นลูบหน้า พลังสันติริระชาๆ

“ไม่มีทาง...ไม่มีทางจริงๆ”

“สมมติว่าเขารู้ว่าฉันออกติดตามมา เขาจะหยุดรอหรือพยายามแสวงหาฉันใหม่นี้ หรือว่าจะคิดมุ้งมิ้งที่จะไปตามซอกเครื่องบินบับอล้านั้น ตามที่พวกนั้นจ้างไป”

“นายหญิงรู้ดีอยู่แล้ว ถ้าผู้กองรู้ว่านายหญิงติดตามมาก็จะต้องเปลี่ยนทิศทาง แสวงหานายหญิงแน่ แต่นี้กรรมยังบังตาอยู่ และไม่มีอะไรที่สามารถบอกให้ผู้กองทราบได้ว่านายหญิงกำลังติดตามอยู่ มีสิ่งที่เหนือธรรมชาติอยู่หลายชนิดที่เข้ามาผูกพันเกี่ยวข้องกับผู้กอง แต่สิ่งเหล่านั้นก็ไม่อยู่ในฐานะที่จะบอกความจริงแก่ผู้กองในเรื่องนี้ได้ ทุกสิ่งล้วนเข้าใจดีในเรื่องวิบากกรรม ซึ่งจะต้องปล่อยให้มันเป็นไปตามทิศทางของมัน”

“ฉันจะตามทันเขาเมื่อไหร่ ที่ไหน?”

“พยายามต่อไป นายหญิง แต่จะตามทันกันเมื่อไหร่ ที่ไหน อย่างไร แงซายบอกไม่ได้ บอกได้แต่เพียงว่ามหาฤาษีโกทัณฐะ ท่านเปิดทางให้นายหญิงแล้ว”

“เอาละ ได้คำตอบเพียงเท่านี้ ฉันก็มีกำลังใจขึ้นมากแล้ว จากความหวังที่แทบไม่มีเหลืออยู่เลย ขอบใจเธอเหลือเกิน แงซาย ที่อุตส่าห์มาส่งข่าวให้ทราบเท่าที่จะทำได้ ฉันจะไม่กวนใจเธอในเรื่องของรพิณทร์ที่อยากรู้มากไปกว่านี้หรอก แต่ให้ฉันปรึกษาเธอในเรื่องของการเดินทางบ้างได้ไหม?”

แกช่ายในภาพฝันหรือในภาคของดินแดนอันเป็นมิติที่สี่
แยมไรริมฝีปากน้อยๆ ผงกศิระชะลง

“แกช่ายจะให้คำปรึกษาที่ดีที่สุด เท่าที่สามารถจะให้ได้
นายหญิง”

“พวกเราทั้งหมดในขณะนี้ เป็นทุกข์ หนักใจมากเกี่ยวกับ
รอยเท้าของทรันโนซอร์สซึ่งใหญ่มาก ใหญ่กว่าสมัยที่มีเธอ
ร่วมเดินทางมาคราวนั้นเสียอีก มันปรากฏอยู่ที่ริมหนองน้ำ
มันเปรียบเหมือนพญามาร ที่กรายเข้ามาขวางกั้นการเดินทาง
ของเราไว้”

เจ้าอดีตคนใช้ชาวดวงหัวเราะแผ่วลึกลงในลำคอ

“ขอให้นายหญิงทราบแต่เพียงว่า มันจะทำอะไรนายหญิง
และคณะทั้งหมดไม่ได้เลย เพียงแต่นายหญิงตั้งใจให้มันคงไว้
และตัดสินใจปฏิบัติลงไป โดยความเห็นของนายหญิงแต่เพียง
ผู้เดียว อย่าให้ใครอื่นมาชี้หน้าในด้านการตัดสินใจ ภาวนาถึง
อรหันตเจ้าเข้าไว้เถิด แล้วนายหญิงจะนำคณะทั้งหมดผ่านพ้น
พิบัติภัยทั้งหลายไปได้ ปาฏิหาริย์จะเกิดขึ้นเอง ผู้นำทางต่อไปนี้
หาใช่นายชดหรือครุพรานหนานอินไม่ แต่นายหญิงนั้นแหละจะ

เป็นผู้กำหนดเส้นทาง แม้จะไม่โดยตรง ก็โดยทางอ้อม นายหญิง
ต้องหาทางน้อมน้าวให้คณะทุกคนเชื่อฟังปฏิบัติตามนายหญิง
ให้ได้ นั่นคือประการสำคัญ”

หล่อนสดับฟังและตรึกนึกใคร่ครวญ

“แล้วฉันจะมีอะไรเป็นเครื่องตัดสินใจ เป็นเครื่องชี้
นำทาง”

“ข้อนั้นไม่ต้องกังวล นายหญิงจะเกิดสติปัญญา มองเห็น
ลู่ทางขึ้นเองเป็นระยะๆไป แงซายเรียนแล้ว ว่ามันจะเกิดโดย
ปาฏิหาริย์ ซึ่งนายหญิงจะไม่มีโอกาสรู้ได้ล่วงหน้าก่อนเลย”

“ถ้าหากให้ฉันเป็นฝ่ายกำหนดทิศทาง พวกเขาทั้งหมด
จะยอมเชื่อฟังหรือ ตั้งแต่เจ้าตัวนี้ได้แยกทางจากฉันไปแล้ว
สิทธิในการตัดสินใจต่อเส้นทาง ตกเป็นของนายชดหรือหนานอิน
สองคนเท่านั้น ฉันถูกคุมแอกทีเดียวไม่ว่าจะเครื่องไหวไปทาง
ไหน พวกเขาสกัดกันห้ามไว้หมด พวกเขาจะไม่ยอมเชื่อฟังฉัน
หรอก เธอก็รู้ที่อยู่ ในป่าหลงสำรวจแห่งนี้ พรานชดกับหนานอิน
จะต้องเชื่อตัวเองมากกว่าจะยอมเชื่อฉัน เพราะเขาทั้งสองคน
ชำนาญทางมาก่อนแล้ว”

แงชายประสานตานิ่งมาที่หล่อน และคงยิ้ม ๆ อยู่เช่นนั้น

“ทั้งพรานชด หนานอิน และนายใหญ่ แม้จะไม่ยอมรับ โดยวาจา แต่โดยส่วนลึกภายในแล้ว ทุกคนเหล่านี้ตระหนักดี ทั้งสิ้น ว่านายหญิงมีสัญชาติญาณพิเศษ ในการเดินทางครั้งนี้ ถ้านายหญิงไม่ยอมเห็นด้วย ในการบ่าหน้าไปทิศทางใด ให้ทักท้วงขึ้นเถิด อาจมีการโต้เถียงขัดแย้งกันบ้างตามธรรมดา เพียงเล็กน้อย แต่ผลที่สุด เขาทั้งหมดก็ต้องเชื่อฟังนายหญิง เพราะฉะนั้น แงชายขอเตือนไว้ว่า ยามใดก็ตาม ที่นายหญิง สำเนียงขจัดว่าพรานชดกับหนานอินจะนำออกนอกเส้นทาง อย่าอยู่นิ่งเฉย ให้ทักท้วงโต้แย้งและชี้แนวทางที่ถูกต้องขึ้น ในทันที อิทธิอำนาจบารมีจากมหาฤาษีโกทัณฐะจะคอย โน้มน้าวให้คณะทั้งหมดต้องเชื่อฟังนายหญิงอยู่แล้ว ขออย่า กังวลไปเลย ทุกคนรักและเป็นห่วงนายหญิง ไม่มีใครที่กล้า ปลอ่ยให้นายหญิงแยกทางไปตามลำพังหรือก สมมติพวกเขา จะมุ่งเหนือ แต่นายหญิงต้องการจะมุ่งใต้ก่อน พวกเขาทั้งหมด ก็ต้องตามเส้นทางของนายหญิง”

หล่อนถอนใจเบา

“ก็คงจะต้องทะเลาะกันหน้าดูซมนะ ตามที่เธอว่านี่”